

30tiletá lhůta neplatí bezvýhradně, nýbrž s omezením, správně v rozhodnutí č. 14.009 Sb. n. s. vytčeným a výstižně v rozhodnutí č. 15.113 Sbírky n. s. odůvodněným.

V této souvislosti nelze neprojevití přání, aby nejvyšší soud ve svých rozhodnutích analogicky, jako činí nejvyšší správní soud, uváděl praekudikaturu a v případě, že se od této odchyluje, aby odůvodnil, proč svůj právní názor opouští a dospívá k jinému, dokonce snad opačnému. Tím by se zvýšila jak jednotnost judikatury, najmě ve stolicích nižších, tak zejména došlo by také ke zvýšení právní jistoty a bezpečnosti.

Adolf Kocna.

Advokatenkniffe.

Advokát Dr. Pavel Knöpfmacher, Mikulov, píše nám ke glose, uveřejněné v sešitě 3, str. 104:

„Uvádíte, že něm. říšský soud schválil případ, v němž strana žalující získala soudní příslušnost tím způsobem, že podala žalobu proti cizinci u svého vlastního nepřislušného soudu, žaloba pro nepřislušnost s náhradou útrat byla zamítnuta a že pak žalobce znovu žaloval na základě protipohledávky žalovaného před tímtež soudem, který se nyní stal příslušným.

V praxi nedá se tímto německým receptem mnoho spraviti, poněvadž každý soudce žalobu, podanou bez bližšího odůvodnění příslušnosti u sudiště strany žalující by a limine odmítl, čímž nenastanou žádné útraty, jež by straně žalované mohly dáti příležitost odůvodniti sudiště.

Jediné, co by v knize »Advokatenkniffe« str. 67 mohlo býti shledáno zajímavým, jest nápad, získati si uměle příslušnost soudu. Tento nápad není nový, neboť nejvyšší soud ve Vídni jej již před 30 lety akceptoval a vyslovil ve svém rozh. ze dne 10. září 1907, Z. 11.946, uveřejněném v Gellers Zentralblatt č. 11/1907 právní názor, že i uměle stranou žalující vykonstruované sudiště příslušnost odůvodňuje.

Mnohem zajímavější jest rozsudek něm. říš. soudu ze dne 12. května 1936, J. W. 36, č. 2532, v němž tento uvádí: »... Smlouva o úplatku, již Němci uzavrou s úředníkem jihoamerické republiky, nemůže býti označena jako nemorální, když tento úplatek jest zvykem a když jiným způsobem

nemohou býti dosaženy objednávky pro německé firmy...«

Tento judikát vyhovuje jistě očistěnému právnímu pojetí německo-národně-socialistickému (»geläuterte nationalsozialistische Rechtsauffassung«).

Není třeba kritisovat toto rozhodnutí.

Glosa námi uveřejněná měla ovšem na mysli takovu žalobu proti cizinci, která byla co do příslušnosti odůvodněná (na př. tvrzením, že žalovaný má zde jmění, což nebylo pravda), takže nemohla býti soudem odmítnuta a limine, nýbrž teprve po projednání námítky místní nepřislušnosti. Ostatní sdělení zasílatele však jest zajisté cenným příspěvkem pro sledování vývoje právního názoru na dobré mravy.

CPO a soudnictví.

Nedostaví-li se strana k soudnímu roku včas, protože byla zdržena cvičením CPO (neočekávaným cvičným leteckým útokem, který ji donutil, uchýliti se do nejbližšího domu, nebo jinak znemožnil pokračování v cestě nebo jízdě k soudu, ač za normálních okolností by podle předvídání bývala musela k soudu dojiti včas), jest na snadě, že v případě zmeškání má nárok na navrácení v předešlý stav. Tento prostředek však jest poněkud nepřiměřený významu překážky, neboť loyální občan, který dodržuje zásady cvičení CPO, bere tím na sebe povinnost nésti útraty navracovacího řízení, kdežto ten, kdo nedbaje cvičení, pokračuje ve své cestě, odvrátí od sebe tento nepříjemný následek. Odpovídalo by významu cvičení CPO, kdyby podobné překážky byly subsumovány pod § 477 č. 4 c. ř. s., a kdyby ministerstvo spravedlnosti dalo soudům pokyny, že mají vzíti zřetel na to, jak dlouho překážka nastalá cvičením CPO trvala, a že z moci úřední mají v takových případech soudní roky o dobu trvání překážky (obyčejně $\frac{1}{4}$ nebo $\frac{1}{2}$ hodiny) posunouti a vyčkat, zda se

strana nedostaví po odpadnutí překážky.

Zdanění spisovatelských honorářů.

I.

Spisovatelské honoráře podléhají d a n i d ů c h o d o v é, které podléhá každý bez rozdílu pohlaví a stáří, kdo na území našeho státu bvdlí nebo tu pobývá déle jednoho roku, nebo kdo tu pobývá za výdělkem třeba dobu kratší než jeden rok (§ 1 zák. o př. d.) a jehož roční důchod převyšuje t. zv. daně prosté minimum (u svobodných a ženatých se 2 dětmi 7.000 Kč). Při tom nečiní zákon rozdíl mezi tuzemci a příslušníky cizích států. Spisovatelské honoráře mohou poplatníku plynouti jako příjmy z podniků a zaměstnání (§ 10) nebo ze služebního poměru (§ 11); jednotlivé honoráře nespádají pod uvedená odvětví, zdaniti jest je podle § 13 jako příjem z jiných pramenů (§ 131 prov. nař. k novele zák. o přím. d. z 4. II. 1937, č. 15 Sb. z. a n.). Zvláštní výhodu stanoví § 22, odst. 1 zák. pro mimořádné příjmy, které jsou zřejmě výsledkem několikaleté činnosti spisovatelské a které se vymykají z rámce pravidelné činnosti příjemcovy. Zákon má tu na mysli honoráře za postoupení autorského práva, t. j. práva dílo literární uveřejniti, rozmnožiti a rozmnožené prodávati. Takové příjmy lze na několik let rozvrhnouti. Vykonává-li autor svoje autorské právo sám, jde ovšem o příjmy z vlastní činnosti podnikatelské a dlužno je zdaniti podle § 10. Činností po několik roků trvající rozumí se činnost, trvající alespoň dvě plná léta. Tato činnost musí býti nepřetržitá, takže nestačí, aby byla konána přerušeně, třeba by při tom zasahovala do několika let. Za přerušeni nepokládá se výkon jiných, běžných prací, jež činnost nebo povolání poplatníkovy s sebou nese. Bude-li na př. spisovatel, redaktor, psáti běžné články do novin, ča-

sopisů a p. a vedle toho pracovati nějakém románě nepřetržitě dva plné roky, budou zde podmínky pro užití § 22, odst. 1. Bude-li však pracovati o uvedeném románě vždy jen několik měsíců v roce, v ostatních měsících nikoli, nebo bude-li pracovati v ostatních měsících o druhém nebo ještě dalším díle, nebude zde podmínek pro užití § 22, odst. 1, protože při tomto způsobu práce nelze naluviti o práci trvající nepřetržitě několik let.

Význam tohoto ustanovení vynikne z příkladů, které uvádí prováděcí nařízení k novele zákona o přímých daních, na něž je odkázati.

II.

V š e o b e c n é d a n i v ý d ě l k o v é nepodléhají podle § 50/5 zák. osoby, které se zabývají spisovatelstvím toliko jako vedlejším zaměstnáním, jehož výtěžek nestačí ani na úhradu výživy.

III.

Dani z o b r a t u podléhají obecně pracovní výkony, pokud se dějí způsobem podnikatelským, ne v poměru služebním. Za podnikatele se považuje ten, kdo provozuje výdělečnou činnost směřující k docílení příjmu, při čemž nezáleží na tom, zda činnost ta skončila ziskem nebo ztrátou. Pochybnosti, zda podléhají této dani spisovatelské honoráře, odstranil § 7 č. 4 zák. z 21. prosince 1935, kterým se pozměňuje zákon o dani z obratu a dani přepychové (č. 268/1923 ve znění zák. č. 246/1926, 188/1930 a 56/1932). Dle tohoto ustanovení jsou od daně osvobozeni spisovatelé co do dodávek a výkonů, které jsou přímým výsledkem spisovatelské činnosti, nepřesahuje-li souhrn úplat za ně v daňovém období 40.000 Kč, a to pod podmínkou, že tuto okolnost prokáží.*)

Frydrych.

*) K tomu viz nálezn. s. s. z 5. VI. 1935, č. 10.150/35, Právník 1936/6, str. 401. — Pozn. redakce.